

Mirades

Catalunya vol viure en llibertat

Continua sent un lema d'aquest diari i una reivindicació que amb tot el dret podem i hauríem de voler els catalans exercir el dret a decidir que abans de la Transició defensaven tots els partits catalanistes, fins i tot el PSC, que ara no està per la feina. En el sentit que tot-hom decideixi el que vulgui, és clar. Però el lema *Catalunya vol viure en llibertat* el relaciono, i no pot ser d'una altra manera, amb el 1992 i el concert que aquest diari va organitzar a la Devesa de Girona, en col·laboració amb molts altres mitjans locals de Catalunya. Avui fa 32 anys. Un concert irrepetible, impensable ara mateix, organitzat en poc més de dues setmanes per gent que no érem de l'ofici i en una situació complicada, pocs dies abans que comencessin els Jocs Olímpics de Barcelona, allà on cal anar a trobar l'origen de tot el que va passar.

Espanya volia uns Jocs Olímpics tranquils. Però la campanya *Freedom for Catalonia* i els xiulets de la inauguració de l'Estadi Olímpic el dia que el rei va arribar tard perquè estava fent altres feines, van espantar els responsables de la seguretat. Amb la conxorxa d'un jutge mediàtic es va organitzar l'operació Garzón, que no només va anar a la contra de la part residual de Terra Lliure que

El 1992 en menys de quinze dies es va organitzar un concert contra l'operació Garzón que va omplir la Devesa

Jordi Grau

Maria Montseny Rodri, amb la imatge emblemàtica del 1992 ■ JOSEP LOSADA

volia continuar, sinó contra l'independentisme en general. Ho va reconèixer anys després el mateix secretari de seguretat de l'Estat, Rafael Vera. Hi ha haver detencions, tortures, mobilització popular i, al final, una condemna a l'Estat espanyol per no investigar les tortures. Tot això passava els primers deu dies de juliol.

Aquest diari es va quedar sol, amb *El Temps*, en la denúncia del que passava. Després van clausurar *L'Orquestra*, la tertúlia de Jordi Vendrell a Catalunya Ràdio, per explicar el que passava. I entremig de moltes de les coses que aquest diari va fer, abans que altres mitjans s'hi afegissin, va sorgir la idea de fer un concert a la Devesa de Girona. Va ser un

èxit. Es van vendre 15.000 entrades i van dir que havíem estat quinze mil assistents, però n'hi va haver uns quants milers més. No sé si la idea va ser de Joan Vall Clara o de Carles Puigdemont, o de tots dos, però vam anar tots a l'una. Un equip de gent d'El Punt ens hi vam posar i el concert va ser possible. Lloïl Bertran, Companyia Elèctrica Dharma, Kitsch, Lluís Llach, Els Pets, Marina Rossell, Sopa de Cabra, Josep Tero, Umpah-pah i El Último de la Fila, presentats pel gran Santi Arisa, hi van ser presents. I Manuel Vázquez Montalbán hi va llegir un manifest molt dur contra la tortura i les operacions d'estat. Tot va funcionar. I cal recordar la feinada que hi va posar amb els seus contactes el nostre periodista Xevi Planas. D'aquell concert, una foto és emblemàtica: la noia alçada a les espatlles dels amics, amb una estelada.

Vint anys després, el 29 de juliol del 2012, vam recordar el concert de nou a la Devesa. Amb 34 actuacions musicals de La Principal de la Bisbal a Catarres, de Núria Feliu i Pere Tàpies a Biel Majoral i Miquel Gil, de Brams a Quico Pi de la Serra i Joan Dausà. Un altre èxit. De quan anàvem tots més a l'una. Cal recordar-ho i continuar insistint que Catalunya vol viure en llibertat.

Som 10 milions

La vida, a escena

Podria semblar contradictori, però enfrontar-se al repte de sortir a un escenari ha ajudat set dones i un home a superar situacions emocionals difícils. Pors, dols, inseguretats, baixa autoestima..., emocions que dificulten la seva vida quotidiana i a què han fet front a través del grup de teràpia artística del CAP Igualada Nord.

L'obra de teatre de creació col·lectiva es titula *Gent diversa, diversa gent*, i ha estat escrita i interpretada pels vuit integrants del grup, que també han ideat el vestuari i l'escenografia. La responsable del projecte és Alicia Zamora, professora de teatre i integradora social del CAP Igualada Nord. Zamora explica que els membres del grup "despullen la seva ànima i es deixen veure tal com són". I és que l'obra pren com a punt de partida les seves pròpies vivències, que han plasmat en escenes en què la soledat, la inseguretat, les obligacions diàries o les relacions personals són les protagonistes. I de tot se n'acaba sortint amb l'ajuda dels altres.

Pacients d'un CAP d'Igualada superen situacions emocionals difícils interpretant una obra de teatre

Oscar López

Ho sap bé la Manoli, "la iaia del grup", com ella mateixa explica somrient. "He passat una època molt difícil, de depressió, i quan surto d'estar amb el grup surto com nova, i això m'ha fet aixecar", explica. Sent la més veterana, la seva veu de l'experiència també ha ajudat "algunes vegades" a tirar endavant els companys de grup. I afegeix: "I quan ho he necessitat també m'han ajudat a mi." Tota una família, com no dubten a definir el grup molts dels seus membres.

La directora del CAP Igualada Nord, Eva Torres, reconeix que "al principi són reticents quan els ho proposes a la consulta". De fet, alguns dels membres del grup reconeixen que han passat del no rotund inicial a saltar a l'escenari. És el cas de la Maria: "No sé si és per timidesa o per falta de memòria, però vaig dir que no des del primer moment. Però cap a la meitat ja em vaig dir que havia de seguir."

Per Alicia Zamora, aquesta és una de les victòries del projecte, l'evolució positiva que tots junts han viscut durant aquests sis mesos, acompanyats també per una psicòloga del centre. Més enllà de l'èxit de la representació, per Zamora "l'ideal d'això és que gaudeixin del procés, no tant

Els intèrprets de l'obra reben l'aplaudiment del públic dijous passat en un centre cívic d'Igualada ■ ÒSCAR LÓPEZ

del resultat". La directora del CAP afegeix més beneficis de l'activitat, com són estimular la memòria i la concentració, fer activitat física i crear xarxa entre els seus membres.

La iniciativa s'inscriu en el que s'anomena prescripció social, una tendència que, per la directora del CAP, busca "desmedicalitzar les pors i els petits malestars del dia a dia. Hem interioritzat que tot necessita una pastilla i no és així". Torres afirma

que des del centre ja treballen per incentivar l'activitat comunitària a residències de gent gran i l'autonomia en les cures entre els infants a les escoles.

Després d'algun lapsus resolt amb un somriure i alguns companys xiuxiuejant línies de diàleg als altres, l'estrena va acabar amb una gran ovació més que merescuda, la medicina que realment necessitaven per continuar endavant.